

Fénysugár

Evangeliumi hitébresztő és hitmelyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Dr. Farkas Mária diak. főtestvér. — Laptulajdonos: „Fébé“ Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 P 25 fillér, többes küldésnél 2 P. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Trauschenfels Elza, diakonissza főnöknő. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a.

A VIGASZTALÓHOZ.

Most panaszos az ének.
Figyeljenek rá mind, akik nem élnek
és feleljenek áment, akik élnek.

Minden nap reggel, délben, délután
járok zsbibongó utcán, nyüzsgő téren.
Emberek hagynak és kerülnek el.
(Mind testvérem.)

Amerre járunk, száz plakát rikolt.
Rikoltja: Test... Rikoltja: Soha lélek! ..
Hová rohannak a testvéreim?

Félek.
Hányat megtéveszt ámitó, csaló,
hazug mosoly és léha nevetés.

Átokvetés.
Jövel Vigasztaló!

Itt is, ott is felhangzik az Ige.
Hallgatják hosszú éveikig keményen.

Láttam halálíg zsfoltl termeket,
de soha ébredést.
Láttam boldog, ujjongó indulást,
s eltespedést.
Hallottam hirdetni Isten ígéit
és láttam élni a világ ígéit.
Szó és élet, mint ábránd és való
nem egytestvér, nem egytűvé való,
s élettelen szó nem terem gyűmölcsöt.
Jövel Vigasztaló!

Látom magam. Az élet és a szó,
élet és akarat harmóniája
nagy, tiszta vágy. A lelkem úgy kívánja,
a testemben feszül az akarat,
— a tehetetlen emberakarat... —
Aztán megsemmisülten hullok porba
és elvész, elhagy, eltávozik minden,
a kegyelem csak, ami megmarad.

Jövel Vigasztaló!
Mert sehol itt lenn, magamban és
máson,

nincsen Tekívüled vígasztalásom.
Jövel! Szemem egyedül Téged lászom,
mindenben Téged egyedül.
Emelj országghatárokon felül
és mutasd meg a Te országodat:
mint építész emberlelkek köré
örök határokat.

Megvígasztaltan, diádalmas hitben
hadd vessek én is lankadatlan itt lenn,
akármilyen sötét a láthatár.

Jövel! Jövel! Bármikor, bármikép:
zűgó szélvész, szelíd, fehér madár.
A lelkem néma vágygat néz az égre
és váravár.

B. E. d. j.

Emlékezzünk!

Jó megállnunk életünk egy-egy határkövénél és emlékeznünk. Sokféle emlékeink lehetnek. Vannak fájó emlékek, melyek lelkünk előtt elvonulva újra és újra könnyet csálnak szemünkbe; a fájdalom, a szenvedés, gyötrődés könnyeit. Vannak emlékek, amelyeknek felidézése által szégyen pírja önti el arcunkat, melyekre még ma is megalázódva, mellünket verve kell gondolnunk. S vannak emlékek, amelyek mindig csodálatos erővel bírnak, felemelnek, megszentelődésre segítenek, bátorítanak, vigasztalnak. Jó az emlékezés. Jó lecsendesedve megállni egy-egy állomásnál, szemlélni Isten hűségét s lelkünkben megerősödve járni tovább a vándorutat. Hadd álljon most előttünk sokak lelkéből, életéből egy ilyen emlék, egy gyöngé fényugár.

Fiatal, tizennyolcéves leány volt Pauer Irma, amikor megértette az Ur hívását, öntudatosan átadta magát Istennek, szíve megtelt iránta és az emberiség iránti nagy, mentő szeretettel. Már a legközelebbi alkalommal rábízta egy leánykör vezetését, ahol feltűnő komoly megjelenésével, figyelmes szeretetével sokakra felejthetetlen benyomást tett. »Igy még nem hallottam soha senkit imádkozni« — írja valaki ez órák résztvevői közül. Már ez új munkakezdetnél is sok jellel tett Isten bizonyágot mellette. Isten országának több áldott munkása került ki innen, közöttük két diakonissza.

Csodálatos, fáradhatatlan szeretettel és türelemmel hordozta imáiban azokat, akik reá bízottak. Szeretete önfeláldozó volt. Ha az órákon végignézett a tagok során, azonnal észrevette, ha valaki szomorú vagy levert volt. »Mi

bánt, mi nehéz?« — kérdezte egyszer egy ilyen alkalommal valakitől. Bementek együtt a kis szobába. Kitünt, hogy kétszáz koronára lenne szükség, hogy az illető egy házépítésből visszamaradt adósságait kifizethesse. Kedves Anyánk kihúzta a fiókját és átadta a pénzt. »Visszafizetitek úgy, ahogyan tudjátok.« Ez gyakori eset volt, hogy a saját pénzét feltétel és szemrehányás nélkül, készséggel adta oda.

Milyen kedves, leleményes volt a szeretete! Hosszú ideig járt órát tartani a Vakok Intézetébe. Az utolsó óra után egy-egy doboz cukorkával ajándékozta meg a leánykákat. Egyik doboz tetején kiterjesztett szárnyú sas volt. »Milyen madár ez?« — kérdezte a tulajdonos felvidult arccal. »Kicsinyeit védő sas«. Majd szeliden, de nyomatékkal folytatta Kedves Anyánk: »Igy kell nekünk is a hit szárnyain fel, az Ur felé szárnyalnunk«. Ez a mondás döntő hatással volt ennek a fiatal, világtalan leánynak az életére.

Soha nem éreztetett semmit azoknak, akik bántották vagy rágalmazták. Pedig milyen sokszor megtörtént ez! A közösség egyik tagja különösen sok szomorúságot okozott Kedves Anyáknak, s később el is maradt. Évek múlva eljött. Kedves Anyánk olyan szeretettel fogadta, mintha legkedvesebb, leghűségesebb gyermeke lett volna. Valaki nagyon csodálkozott ezen. »Nem utasíthattam el« — hangzott Kedves Anyánk felelete, »hiszen hozzám jött, s hátha ez a szeretet fogja őt az Urhoz közelebb segíteni.« Valóban, mindig ez volt szeretetének a célja.

Ha két ember között valamely viszálykodás volt s egyik, vagy másik a panaszával Kedves A-

nyánkhöz ment, ő mindig a távollevőt vette védelmébe, s a figyelmet a panaszkodó bűnére irányította.

Az emlék felemel. Ki sorakoztathatná fel azt a sok-sok élményt és emléket, amelyek százak szívében támasztottak életet, bátorítottak, a porból, a bűnből kiségitettek. A kiknek részük volt szeretetében, akik ott éltek a közelében, emlékezetük, szívük hústábláira írták fel a nevét. Ég felé mutató, folyvást égő szövétnek volt, s az Ur hazavihette.

A válás nagyon fáj, de találkoznunk fogunk! Találkozni Jézusunk kebelén, soha el nem múló fényben és örömben. *Otthon!*

A Szentlélek.

Segítség nélkül nem haladhat a kocsí bizonyos cél irányában, hegynek felfelé; kormányos nélkül nem halad a hajó szél ellen, egy bizonyos kikötő felé; a tónak apró vízcseppjei sohasem változtatnák meg egyforma mozgásukat, ha csak valami külső tényező hullámot nem verne a tükrén. Épen így elképzelhetetlen az, hogy pusztán kémiai és fizikai erők, egységes élet-alapelv nélkül, életet teremtsenek. — A kocsí visszazuhan, ha valamely erő csak egy pillanatra nem tartja fenn az egyensúlyt, ahol nincs motor (gőzgép), ott a fizikai erő egy egyensúly és nyugalom felé hajlik; a kémiai valókonosság természetesen semlegessé válik, ahol valami külső behatás ezt meg nem akadályozza. — Vonatkoztasd ezt a Szentlélek erejére. S fűzzünk hozzá még néhány példát: kész gép gőzerővel és anélkül; vagy töltött ágyú gyújtókanóccal és anélkül. És ugyanezt Jézusra is vonatkoztathatjuk, mert Ő az »élet«, belőle árad ki minden »erő«, és nélküle semmit sem tehetünk.

Parakletus = vigasztaló, a szó szerinti fordításban ügyvédet jelent. Olyan ügyvédet, aki az elítélt mellé áll, a vétkest vigasztalja, erősíti és segíti; ezt jelenti számunkra a Szentlélek is. Mellettünk áll, amikor lelkiismeretünk bűneink miatt vádol Isten előtt.

*

A Szentlélek őrzi a Megváltó hajlékát itt ezen a földön. Ez a Lélek az, amely már az Ótestamentomban előre megjelentette Jézus szenvedését. Fáradhatatlan abban, hogy a lelkeket az Atyához vonja. S akiket odavonhatott, azok a Szentlélek anyai vezetése alatt állanak: Ő vigasztalja, megnyitja a szívet, mint ahogyan az édesanya vigasztal, dorgál és csókol. A Szentlélek nem a haragnak, hanem a vigasztalásnak a lelke, maga a Vigasztaló. Egy életen keresztül őrzi és vezeti azt, aki reábizta magát.

*

A Szentlélek nem csupán valamely bővizű forrás üdítő italához hasonlít, hanem hasonlatos még sokkal inkább a világossághoz. Mert az igazság lelkére nem kevésbé van szükségünk, mint a vigasztalásnak lelkére.

*

A Szentlélek az, aki bűnbánat és hit által megnyitja előttünk Isten útjainak rejtett titkait és megmutatja bennük az isteni összefüggést. A Szentlélek az, aki minden keresztyén homlokára ráteszi a felírást: Alfa — Krisztus — Omega. Ez azt jelenti: Hiszem, hogy Isten teremtett. Hiszem, hogy Jézus Krisztus az én Úram megváltott. Hiszek a Szentlélekben, aki megszentel. A háromságos Isten életem kezdetén Alfa volt, Omega lesz a halálomban és a bölcső és koporsó között Krisztus az én életem.

I. Mózes 24:50—67.*

Az Ur csodálatosan keresi az emberi lelket. Ábrahám szolgája bizonyos tekintetben előképe a Szentléleknek. A Szentlélek keresi az emberi lelkeket, keres a menyeyei Völegény, Jézus Krisztus számára menyasszonyi lelkeket. A Szentlélek már az első lépésnél kegyelmi ajándékokat nyújt, — mint Rebekának a szolgáló — nemcsak a menyasszony számára, hanem mindazoknak is, akik a környezetében vannak. Amikor a Lélek megérinthetett valakit, az ember megújul, változás megy benne véghez és ez kihat az egész környezetére. De csakhamar eljön az idő, amikor az ellenség is jön a maga követelésével: »Add át magad Istennek, de *ne egészen!* Alkalmazkodnod kell, kötelességeid vannak«. A lélek látja a célt, de »szerető kezek« vissza akarják tartani. »Ráérsz még, fiatal vagy, ki kell használnod előbb az életet. Csak ne ma!« Tudjuk, hogy az ördög ma is ezzel csalja meg az embert. »Igaz, el kell érned azt, amit Isten Igéje eléd állít: szőlővesszőnek kell lenned a szőlőtőkén; az Urban elrejtett életet kell élned. Csak ne ma!« Hányszor érzi a lélek, hogy *most* kell hűségeseznek, alázatosnak, igaznak lennie, *most* kell szeretni és szolgálni. Az ördög jelszava: Majd. Nem egy keresztény lélek szenvedett így hajótörést. Rebeka nem ezek közé tartozott, pedig bizonyosan szerette atyját, testvéreit. »A-karsz-e?« — hangzott feléje a kérdés. »Elmegyek!« — volt a felelete. Egy »igen« az Urral szemben s egy »nem« a Sátánnal szemben, kicsiny szó, de egész életre

*Pauer Irma diakonissza főnöknő előadása után készült vázlatos jegyzet után.

kihat; megoldja életünk problémáját, sötétségből a világosságra, boldogtalanságból a boldogságra visz. Az áldás, amit így nyerünk, kimondhatatlan. »Ha lelkem és testem elepedne is: Uram, igen!« De ez azután magában foglalja, hogy a Sátánnak »nemet« mondunk. »Uram, Teveled élek, a bűnnek meghaltam.« Ez örökkévaló nemet jelent a másik irányba.

Hogy milyen hosszú és nehéz volt Rebekának Mezopotámiából Palesztináig az út, arról nem olvasunk. Hány keresztényen sóhajtoz emiatt. Ha menyasszonyi lélek vagy, akkor nem hosszú az út, mert a menyasszonyi szív telve van vágyódással, élő reménységgel s ez könnyűvé teszi a sivatagi utat. Nagyon sokan vannak, akiknek nem elég, hogy az Ur szereti őket, még sok mindent óhajtanak a maguk számára. Ezek nem menyasszonyi lelkek. Tőlünk függ, hogy menyasszonyi lelkek vagyunk-e. A Szentlélek mindenkit hív: »Sokan vannak a hivatalosak, de kevesen a választottak.« Miért? A felelet erre: »Aki engem akar követni, tagadja meg magát.« Tehát nagy ára van és mégis nagyon kicsiny ahhoz képest, amit mi kapunk ennek fejében. Tehát az az áldozat — még ha annak lehetne is nevezni — nem ér fel gondolatban sem azzal a nagy jutalommal, amely mireánk vár. Legyünk menyasszonyi lelkek, hogy bejuthassunk az örök hajlékokba, a szentek szentjébe.

Oh, milyen sokat lehet tanulni e néhány rövid szóból: Isten Krisztusban — én Krisztusban — Krisztus bennem, — hiszen a saját Lelkéből adott nékem.

Kelj fel!

Egy gyermek játék közben el-
esett az utcán. Arcával a földön
feküdt és keservesen sírt. Egy
úr lépett hozzá, megfogta a ke-
zét és így szólt: »Jőjj gyerme-
kem, kelj fel!« A gyermek, da-
cára a nagy sírásnak, úgy látszott
egészen jól érzi magát a földön,
mert semmi hajlandóságot sem
mutatott arra, hogy felkeljen. Csak
a fejét emelte fel és tovább sírt:
»Elestem!«

Óh, milyen sok felnőttest ismer-
tek, akik ugyanezt a nótát fujják
évről-évre. Egyik, akire emlék-
szem, tíz évig hajtogatta ezt, amíg
végül hinni tudta, hogy az Ur
Jézus erejével tud kelni. Miért
keseregsz a bűneid terhe alatt?
Kelj fel és járj! Az örökös jajgatás
nem méltó egy keresztyénhez, hol
van akkor a hit?

Az igazi hit nem fekszik a föl-
dön és nem jajgat, hanem meg-
ragadja az Ur Jézus feléje nyúj-
tott kezét és engedi, hogy Ő fel-
segítse.

Még meddig akarsz a földön
feküdni? Ne lefelé, hanem fel-
felé irányítsd a tekintetedet és
hallgasd meg a Szentlélek szavát:
»Ma, ha az Ő szavát halljátok,
meg ne keményítsétek a tí szí-
veiteket.«

Hangok a ködben.

Egy öreg hajós csónakját nagy
viharban a szél ide-oda dobálta
a tengeren. Estefelé végre köze-
ledett már a part felé, amikor
hirtelen sűrű köd takarta el elő-
le a kilátást. Merre van a part?
Kétségbeesés vett erőt rajta. Hir-
telen, túlharsogva a tomboló ele-
mek zaját, kiáltás hallatszott: »A-
pám! Apám!« Mi volt ez? Leányá-
nak a hangja! A lány a parton

állt és várta az atyját. Félelmében
kiáltozni kezdett, s ez a kiáltás el-
jutott az atya füléhez. Új öröm,
reménység gyúlt lángra szívében
s új erővel indult keresni a partot.
Követte a hang irányát s megta-
lálta a szabadulás útját, révbé
ért.

Óh, bárcsak tehozzád is, — aki
künn az élet viharában elveszítet-
ted a nyomokat s nem találod
a kivezető utat, — eljuthatna a
hazahívó hang!

Halld meg a bűn, hitetlenség
és kétségbeesés tajtékzó vizein ke-
resztül a hozzád intézett kiáltást:
»Jőjj haza! Jőjj haza!« — Krisz-
tus az, aki a parton áll és hív.

Létezik-e valóban élő Megváltó?

Ha valakit keresnem kell, akit
nem látok — akár bent a házban
vagy odakünt a kertben, erdőben
— kiáltok. S ha dacára annak,
hogy az illetőt már többször nevé-
n szólítottam, nem jött felelet, nyu-
godtan mondhatom: »Nincs itt!«
Tégy te is így a mindenható Is-
tennel, aki Jézusban megjelent s
az Ő Igéje által hozzád is szól:
»Közel van az Ur minden Őt hí-
vóhoz; mindenkihez, aki hűség-
gel hívja Őt«. (Zsolt. 145;18.) Ha
ez igaz, akkor Néki felelnie kell.
És Ő fog is felelni!

Aki venni akarja a Szentlelket,
annak egész életét át kell adnia Is-
tennek. Le kell mondania arról,
hogy a saját akaratát vigye vég-
hez, a saját útain járjon, az életét
saját maga irányítsa. Minden
fenntartás nélkül kell magát Isten
rendelkezésére bocsátania: Küldj,
ahová akarsz, használj fel, amint
Te akarod, tégy velem, amit a-
karsz — én a Tied vagyok!

KÜLMISSZIÓ.

A rablók kezében.

Lipigből írja a missziói testvér:

Február 1-én indultunk vissza menekülésünkől. Az utolsó napokban egy öszvért kaptam s így azon menekülhettem haza. Nagy ládáim még be voltak csomagolva, így a legszükségesebbet hamar összeszedtem. Az út bizonytalan volt, de nem kaptam kísé-
rőket. Első nap minden jól ment; hűséges öszvéremmel 35 kilométert tettünk meg hegyen-völgyön keresztül. Az éjszakát egyik külső állomásunkon töltöttem. Megpróbáltam, hogy legalább az út hátralevő részére néhány katonát szerezzek kísérőül. A vezető négy embert ígért. Mikor azonban reggel hiába vártam rájuk, elindultam a kulival egyedül. Körülbelül 10 km-nyi út után megreggeliztünk. Itt utól ért bennünket a vezető s bejelentette, hogy miután a környéken rablóbandákat jeleztek, a katonák nem hagyhatják el helyeiket, sőt neki is vissza kell fordulnia. Így indultam útnak egy dombon felfelé. Egyetlen emberrel sem találkoztam. Mit jelent ez? Olyan korán van még? — Egy fiatal olajfa-erdőhöz értünk. Hirtelen sötét alakok tüntek fel a fák között s alig léptünk egyet, már is fegyveres rablók vetek körül.

Megpróbáltam kémi őket, hogy engedjenek útamra, beszéltem neki a mennyről és poklóról; hiába volt, le kellett szállnom s az erdőbe követni őket. Pénzt ke-
restek nálam. Tárcaimban 30 dollár volt, odaadtam az egyiknek és kértem, ne bántsák legalább a holmimat. Egy a fegyverét fogta rám; nyugodtan szóltam: »Nem

félek a haláltól, mert a mennybe megyek!« Azután hangosan imádkoztam kínai nyelven. Erre ott hagytak a rablók és társaikhoz siettek, akik ezalatt feltörték ládáimat s széjjelszedték legjobb téli ruhámat. Félóra mulva visszajött az, akinek a pénzt adtam, magával hívott, szedjem össze a holmimat. Nyilván neki köszönhettem, hogy még néhány kötött ruhát, kabátot visszakaptam. A földön sok apróság feküdt elszórva, ami számukra értéktelen volt. Körülöttem sokan feküdtek megkö-
tözve a földön s a 30—40 rabló csomagokkal megrakódva otthagytak bennünket.

Hálát adtam az Urnak, hogy semmi bántódásom nem esett s még meg is maradt a legszükségesebb holmim. 10 évre voltam el látva bőségesen mindennel s ez ezekben a zavaros időkben sokszor nagy terhet jelentett. Ime, az Ur megszabadított a feleslegestől és én megértettem Őt.

25 km. volt még előttünk. Sietnem kellett. Közben megeredt az eső. Jó, hogy meghagyták a köpenyemet. Egyszer csak a csúszós úton a szamaram megbotlott és én leestem. — 10 km.-rel Lipig előtt, Mária testvér jött elém. Megható találkozás volt ez s nagy volt az öröme, hogy épségben megérkeztem. Gyalog folytattam az utat s késő éjjel érkeztünk meg halálósan fáradtan.

Az Ur azonban megőrzött, meggyógyított. Azóta hűségesen imádkozom rablóimért, bár elnyernék a legfőbb kincset, az Ur Jézust.

TUDAKOZZÁTOK AZ IRÁSOKAT!

Junius 1. Ján. 3:16—21. Csel. 10:42—48. Ján. 15:9—16. Ef. 4:11—16. Emberi beszéd nem vezethet el senkit az újjászületésre, ha Isten Szentléleke együttl nem munkálkodik az igehirdetővel. De a Szentlélek kész a munkára, ahol Őneki átadatott ajkak hirdetik az Igét, s ahol megújulásra vágyódó lelkek nyílnak meg az Ige előtt. Így munkálkodhatott Péter a pogány Kornélius házábanál összegyülekezettek között; s a Szentlélek megújította a szíveket a hitre s az ajkakat Isten magasztalására. A Szentlélek most is körüljár, s keresi hogy hol talál Őneki engedelmeskedő eszközre, s az Ige előtt megnyilni kész szívekre. Oh, bár minél többekre találna!

Jun. 2. Csel. 2:14—36. V. Móz. 30. Az Úr a zsidó népnek, a hosszú pusztai bujdosás után, elébe állította az áldást és az átkot, hogy válasszanak. A pusztai vándorlás fáradalmi és nélkülözései közt már tapasztalhattak valamit ebből, hogy mi a következménye annak, ha Istennek nem engedelmeskednek, hanem zúgolódnak elene. Abban is, hogy az Úr ilyen próbára tette őket, megnyilatkozott tehát az Ő szeretete, mert Isten célja a próbákkal nem az, hogy elveszítsen, hanem, hogy megmentsen. A próba azonban iskola, amely után le kell tenni a vizsgát: tanulunk-e belőle, vagy sem. S a nagy vizsgái kérdés így van feltéve: engedelmeskedni akarsz-e ezután vagy sem?

Jun. 3. Csel. 2:37—47. V. Móz. 32:45—52. Mózes volt az, aki által Isten a maga izenetét Izráel népéhez elküldötte. Most már tudták mi között kellett választani. Mózeszel magával külön beszélt az Úr. A feddésből ő is megkapta a maga részét. Az ígért-földére nem mehetett be. Szigorúnak tartjuk ezt a büntetést? Ne feledjük, hogy Mózes különös kegyelemben részesült, tőle többet várt az Úr, mint a néptől. S mivel egy alkalommal ő sem állt meg erősen a hitben, neki is viselnie kellett ennek a következményeit.

Jun. 4. Csel. 3:1—11. V. Móz. 34. Mózesnek ugyan el kellett viselnie a kishitűségéért való megfeddést, de Isten kegyelméből azért nem esett ki. Halálának egyedül Isten volt a szemtanúja, de Isten kegyelme különös jelölés meg eltemetéséről is maga gondoskodott. Azon a siron emberi szem

sohasem nyugodott, de bizonyára annál nagyobb szeretettel nyugodott meg Isten szeme hű szolgájának sírján. S ha a földi Kánaánba nem mehetett be Mózes, bement a mennyei Kánaánba.

Jun. 5. Csel. 3:12-26. *Józsue 1.* Hogy milyen szeretettel gondolt Isten az ő hűséges szolgájára, Mózesre, azt átvál is megmutatja, hogy mindenütt hivatkozik rá, mikor a fiatal Józsuet belé akarja vezetni a feladatba, amelyet most reábiz. (2. 3. 5. 7. vers.) S Józsue is kegyelettel őrzi a nagy vezetőnek emlékét, s annak a rendelesei szerint akar eljárni. (13. 14. 15. v.) S ez az állásfoglalás a népre is hat, mint ahogy azt a 16. és 17. versből látjuk. Milyen más a mai fiatalok felfogása, akik mindent, amit az öregebbek mondanak, avagy tesznek, lekecsinyelnek, félre vetnek, s a magok által kigondolt újításokkal akarják felforgatni a világot. Csak későn ne ébredjenek rá, hogy milyen nagyot tévedtek!

Jun. 6. Csel. 4:1—12. *Ésaiás 6:1—8.* Mikor egy emberi lélek előtt megjelenik Isten szentsége és dicsősége, akkor lesz csak igazán világossá előtte a maga bűnös volta. Isten szentsége összetörne bennünket, ha kegyelme meg nem adná a lehetőséget a megtisztulásra. Megadta Ésaiásnak is. Az oltárról vett eleven szén megérintette az ajkait, testének azt a részét, amelyen át kifejezést szokott nyerni a szívben lakozó bűn, s ezzel az érintéssel nem csak az ajak tisztult meg, hanem a szívben lakozó bűn is elfedeztetett. S most már alkalmas a próféta arra, hogy felajánlja szolgálatát az Urnak, s megkapja Tőle a megbízatást.

Jun. 7. Ján. 3:1—15. Róm. 11:33—36. *Máté 28:16—20.* Ef. 1:3—14. Milyen egyszerű szavakkal adja ki Jézus utolsó parancsát a tanítványoknak és mégis mennyi méltóság ezekben a szavakban! Ki más mondhatta volna el azt, hogy néki adatott minden hatalom mennyen és földön, mint az Istennek Fia? Ennek az ajkáról hangzik el a felséges parancs: »Tegyetek tanítványokká minden népeket.« Ez a parancs még mindig nincs betöltve, még most is vannak népek, akikhez nem jutott el az Evangélium felszabadító üzenete. Adjunk hát mindenenért, ami ebben a dologban törté-

nik és könyörödjünk, hogy a parancs minél előbb teljesen betöltsék.

Jun. 8. Zsolt. 104:1—23. Józsué 2. Ráháb tisztátalan életű nő volt, de úgy látszik volt szívében vágy a bűntől való szabadulásra, mert épen ennélfogva szabadhatta meg őt Istennek kegyelme úgy, hogy megértette azt, hogy itt Isten akaratának a teljesítéséről van szó ezeknek a férfiaknak a megmentésében. S Ráháb engedelmeskedik, s engedelmissége által nemcsak önmagát menti meg, hanem egész családját és házanépét is. Nem intés-e ez arra, hogy a mai kor Ráhábjai is kegyelmet nyerhetnek, ha megújítják szívüket az Evangélium előtt.

Jun. 9. Csel. 4:13—23. Józsué 3. Imé, rövid idő alatt már másodszer valósul meg Izráel történetében ez az ígélet! »Mikor vizen mégy át, én veled vagyok és ha folyókon, azok el nem borítanak.« (Ésaia 43:2.) Mikor kijöttek Egyiptomból, akkor a Vörös-tenger nyílt meg lábaik előtt, mikor pedig be akarnak menni az ígélet földére, akkor a Jordán vize válik ketté. Isten kegyelmének csodája ez, de egyúttal a hit csodája, mert hittel mert megindulni Isten parancsára Izráel népe a még akkor teljes egészében előtte hömpölygő vízáradat felé. S mivel hitt, szétnyílt előtte a víz. Mire tanít ez bennünket?

Jun. 10. Csel. 4:24—37. Józsué 4. Legelsőbben a papok mentek bele a Jordánba, s legutolsóknak ők jöttek ki, mert nekik addig, míg az egész nép át nem ment, őrizet gyanánt sorfalat kellett állniok a Jordán medrében. Így állítja az Ur ma is örül azokat, akiket vezetőiknek hívott el, hogy sokak előtt járjanak, s lelkeik fölött örködjenek. S azt is megmutatja az Ur, hogy az Ő kegyelmének csodálatos tényeit nem szabad elfelejtenünk, hanem emlékezetünkben tartanunk, hogy erősítsenek a későbbi küzdelmekben.

Jun. 11. Csel. 5:1—16. Józsué 5:10—15. Mikor Izráel népe beérkezett az ígélet földére, akkor megszűnt a manna hullása, mert többé nem volt szükség reá, a földnek a gyümölcséből ehettek. Nekünk sem lesz többé szükségünk földi eledelre, ha eljutunk az igazi ígélet földére, a mennyi hazába. S míg itt az égi haza felé törekszünk, nekünk is van találkozásunk az Ur seregének Fejedelmével, Jézus Krisztussal, és pedig a legszentebb helyen, a Golgotán, ahová nekünk is

saru-leoldva kell lépünk.

Jun. 12. Csel. 5:17—28. Józsué 6:1—21. Jérikhót nem Izráel népének a vittésége vette be, hanem Istennek csodatétele. A népnek csak engedelmesen meg kellett tennie, amit Isten parancsolt s a többit Ő végezte el. Jérikho be volt véve, de Ráhábnak és házanépének meg kellett menekülnie, mert az Ur így ígérte. S az újabb parancs: »ne nyúljatok semmihez, ami az Urnak van szentelve.« Ez csak természetes ugy-e bár? Azt csak megkívánhatja az Ur mindenkitől, akit megsegít, hogy hálaból ennyit tegyen? S mennyit vétkezünk ez ellen a parancs ellen is!

Jun. 13. Csel. 5:29—42. V. Móz. 6:7—13. A családi élet úgy szenteltetik meg, ha a szülők nem zárják magokba a hitet, hanem gyakorolják abban a gyermekeiket is, úgy nevelik őket, hogy korán megtanítják imádkozni s az Ígére figyelni. De mindennél fontosabb, hogy a gyermek a szülők életében lássa meg, hogy mit tesz kereszténynek lenni. A szülőkné kezemunkáján, arckifejezésükön, hangjukon, mozdulataikban, egész lényükben a megszentelt életnek kell meglátszania.

Jun. 14. Luk. 16:19—31. I. Ján. 4:16—21. Máté 13:31—35. Csel. 4:32—35. Vágyik a mi lelkünk teljes szeretetre, de hogy érthessük ei azt? Ugy, ha Istenben maradunk az Ur Jézus által, aki azt mondja: »Maradjatok énbennem.« (Ján. 15:4.) Az Ő szeretete olyan szeretet volt, amely még a keresztfától sem riadt vissza. Ha Őbenne maradunk, akkor az Ő szeretete úgy kiöntetik a szívünkbe, hogy mi sem félünk semmitől, még a haláltól sem. S mennyire meg van nekünk könnyítve az, hogy az Ő szeretetében maradassunk, azáltal, hogy Ő szeretett előbb minket. S meg van nekünk könnyítve evvel az is, hogy egymást szeressük.

Jun. 15. Zsolt. 104:24—35. Józsué 7:1—9. Izráel népe között akadt olyan, aki megszegte a parancsot, s emiatt az egész népnek meg kellett szügyenülnie. Milyen komoly figyelmeztetés ez Istennek minden gyermeke számára, aki hozzátartozik valamely közösséghez. (S az a természetes, hogy hozzátartozzék.) Vigyázz, mert ha vétkezel, az kárt okoz az egész közösségnek. Ha valamely tagod beteg, megérzi azt az egész test. Mennél súlyosabb a baj, annál jobban hat az egész testre, annál nagyobb a láz. Nem okoz-e te lázas állapotot a te közösségedben?

Vargha Gyuláné.